

SÁRVÁRY MARIANN

A krokodilvadász

A krokodilvadász nagy kalapját szemébe húzva, ejtőzve dohányzott a homokos parton. Egy fárasztó vadászat volt a háta mögött, sok pénzt keresett a társaival az eladott krokodilbőrön. Elmerengett azon, vajon hány évig kell még ezt a veszélyes munkát végeznie, hogy összegyűjthessen egy kis pénzt. Utazni akart, világot járni, mert még sose mozdult ki jól ismert országából.

Apja is orvvadász volt, egész életében bujkáltak a hatóságok elől. Családjuk már gyerekkorában szétesett, amikor anyja meghalt ötödik testvére születése közben. Sokat éhezett, saját felnőtt életét már nem nyomorogva akarta leélni. A következő vadászatra egy hét múlva kerül sor. Ahogy nézte az iszaposan hömpölygő folyót, meglátta azt a nőstény krokodilt, amelyiknek sikerült elmenekülnie néhány hónappal ezelőtt. Végtelen energiával, kitartóan küzdött az életéért. Meg is szánta, hirtelen felismerte a helyzetében a saját sorsát. Sokszor menekült meg már a halál torkából. Nem volt hívó ember, de azt el tudta fogadni, hogy egy felsőbb erő is beleszól a sorsunkba. Kíváncsian szeretne volna tudni, mikor fordul jobbra az élete, ezért elment egy jósnőhöz egy évvel ezelőtt. A látnok azt mondta neki, hogy egy éven belül fordulat következik be, de azt nem volt hajlandó elárulni, hogy mi lesz az. Gyűjtötte az erőt és a hitet: eleget szenvedett már, kiérdemelte a jobb életet, még akkor is, ha a pénzéhez tisztességtelen úton jut hozzá. Ebben a folyóban jól szaporodnak a krokodilok, nem leselkedik rájuk a kihalás veszélye.

A vadászat sikere mindig elégedettséggel töltötte el, apja is mindig ivászzal ünnepelte meg. Ha apja részeg volt, leereszkedett hozzá gyerekkorában, néha a térdére ültette, és ilyenkor kapott egy kis szeretetet tőle. Sokáig a példaképének tekintette, de amikor rájött, hogy különb életre vágyik, már nem nosztalgizott a hajdani időkről. Ebben az életformában megkeményedett

a szíve. A vadásztársaihoz komolyabb kapcsolat fűzte, mint a rokonaihoz. A siker vágya összehozta őket.

Elérkezett a vadászat napja. Óvatosan cserkésztek be a napon sütkérező krokodilt. A mintázatáról felismerte, ez volt a múltkor elmenekült példány. Az állat kinyitotta a szemét, és a vadász meglátta benne a halálfélelmet. Saját sorsát látta leperegni.

Ha elkapod ezt a krokodilt, te is elbuksz! – szólalt meg benne hirtelen egy hang. A társai értetlenül nézték határozatlan mozgatait. Máskor ő volt a domináns, most erőtlenül lehanyatlott a keze.

– Nem bírom elkapni, hagyjuk elmenni – kiáltotta oda a társainak. – Rossz előérzetem van.

– Nem érdekelnek az érzéseid, várják a szajrét, nem értünk rá válogatni! – kiáltották vissza.

Eszébe jutott a jósnő, hát ezt jósolta! Ez a változás, hogy nem tud többé vadászni?

Mihez kezd akkor magával?

Annyi vagyonkája még nincs, hogy kiszállhatna. De hirtelen elég lett egész életéből. Ennek a szép mintázatú nősténykrokodilnak köszönheti, hogy felnyílt a szeme. Látta hiábavaló küzdelmét a felemelkedésért. Beleesett abba a hibába, hogy azt hitte, ha pénze van, boldogsága is lesz.

Otthagya eddigi életét, elutazott csodált városába, New Yorkba. Élvezte a felhőkarcolók szépségét, a városi élet könnyedségét. Senki nem ismerte, így nem kellett szégyenkeznie.

Egyszer sétált az Ötödik sugárúton, a rengeteg csinos és gazdag hölgy forgatagában is kiszúrta az egyik nő vállán az értékes táskát. Megismerte a krokodilbőr mintázatát. Az ő nősténykrokodiljából készült, erre mérget vehetett. Hiába menekült el, háborgó lelkiismerete ott himbálódzott egy formás, gömbölyű vállon.

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>